

Az elveszett tavasz

A szokásosnál hosszabb és hidegebb volt a tél. Valahogy nem akart véget érni. Az egész erdőt puha, fehér hótakaró borította. Az állatok visszahúzódtak odújukba a zord idő elől. A békés csendet Zia, a nyuszimama kiáltozása törte meg.

– Misu, Misu! Gyere gyorsan! – szinte beesett a jóságos Misu manó házának ajtaján.

– Ó, Zia! Mi történt? Nagyon zaklatott vagy!

– Jaj, annyira aggódom Teofil miatt. Nagyon köhög, és magas a láza is. Kérlek, gyere át, és nézd meg őt – sírta el magát az aggódó anya.

– Persze, indulhatunk azonnal, csak hozok pár gyógyfüvet meg kenőcsöt.

Annyira siettek a nyuszicalád odúja felé, hogy észre sem vették a Misu gombaházánál álldogáló aprócska alakot. A kis alkalmi betörő Tóbiás, a pocokkölönyök volt. Nem gonosz szándékkal osont be a manó otthonába. Sőt! Ő csak jót akart, mikor az erdő egyetlen naptárából letépett egy egész hónapot. Gondolta, így hamarabb jön majd el a tavasz, és végetér ez a hosszú, hideg tél. Szóval kitepte a lapokat, zsebre gyúrte őket, és kiosont a házból. Nagyon elégedett volt magával. Gondolta, most megoldotta az egész erdő problémáját.

Már késő este volt, mire Misu hazaért Ziáéktól, akik vacsorára is ottmarasztalták, miután sikerült elmulasztania a kis nyuszi lázát, és a gyógyteáktól a köhögése is csillapodott. A kis manó nagyon fáradt volt, így észre sem vette, hogy titokban valaki járt nála. Ez így maradt a következő napokban is, mert a hideg a legtöbb gyereket ledöntötte a lábáról. Nagyon sok dolga volt: lázat mért, teát főzött, borogatást készített. Ráadásul elfogyott a kámforos kenőcse is, így azt is készítenie kellett. Pár nap múlva már csak Zénó, a medvebocs köhögött kissé, a többiek mind meggyógyultak. Ránézett a naptárra, és elégedetten látta, hogy már április közepe van! Milyen gyorsan szalad az idő! Holnap biztosan kisüt a nap. Alig várta, hogy reggel legyen. Jön a tavasz! Már itt járhat a közelben. Ezekkel a gondolatokkal aludt el.

De úgy látszik, mégsem volt olyan közel a kikelet, mert a másnap ugyanolyan hidegen, zordan, szürkén köszöntött rájuk, mint már hónapok óta minden reggel.

Persze ők is szerették a havat, szerettek hóembert építeni, játszani, hógolyózni, de ez már túl sok volt. Úgy vágytak a melegre, a napsütésre. Úgy várták a tavaszt! Már rég itt kellene lennie. Misu hirtelen kipattant az ágyból. Hát persze, hogy nem ért ide a tavasz. Biztosan elrabolták! Nagyon megrémült a gondolattól, hogy valaki ilyen szörnyűségre képes. Rohant, hogy összehívja az erdőgyűlést.

– Mondd már! Mi történt? Miért kellett idejönnünk? – hallatszottak a kíváncsi kérdések.

– Azt hiszem, kezdetjük. Ha jól látom, mindenki itt van. Mindannyian várjuk már a tavaszt. Igaz?

A többiek helyeslően bólogtak.

– Megnéztem a naptáramat, és... – Misu körülnézett, nem tudta, hogyan fogadják majd a szavait a többiek. – Szóval, az a helyzet – folytatta –, hogy már április 15-e van. Ilyenkor már régen itt szokott lenni a kikelet. Nos, ez a helyzet.

– Ezt mi is tudjuk – kiabáltak közbe innen is, onnan is. – De mit akarsz ezzel?

– Azt hiszem, van valami komoly oka ennek az egésznek. Szerintem a tavaszt... elrabolták!

– Hogyan? – kérdezte elképedve Baltazár, a hatalmas, de jószívű medve, akinek a barlangjában tartották a gyűlést. – Miért rabolták volna el? Az is lehet, hogy eltévedt!

– Nem hinném. 120 éves vagyok. A tavasz minden évben azonos időben jön el. Március 21-én itt volt eddig minden évben. Tudja az utat. Nem tévedhetett el – Misu egyre biztosabb volt az igazában. – Ha nem akarjuk, hogy ilyen hideg tél maradjon örökké, el kell mennünk megkeresni őt.

– Igazad lehet – vélte Zia, és Bella, az őzmama is egyetértett vele.

Lassan az egész állatsereglet ezen a véleményen volt, és helyeslően bólogtak. De ki fog elmenni, hogy megkeresse?

– Természetesen én – jelentette ki Misu, bár örült volna, ha akad még önkéntes, aki elkíséri.

– Én is veled megyek – kiabált közbe Teó nyuszi. – Már nem vagyok kicsi. Tudok segíteni.

– És én is megyek! – Zénó, a bocs volt a következő jelentkező.

– Nem, nem, szó sem lehet róla – tiltakozott a manó. – Ti még túl fiatalok vagytok. Ráadásul csak most gyógyultatok fel.

– Igazuk van a kölyköknek. Mi felnőttek nem mehetünk, mert élelem kell a kicsiknek, és meg kell őket védeni. De ne aggódj! Tudnak ők vigyázni magukra. Fiatalok, de okosak, szófogadóak, és ott leszel velük te is. Meglátod, segíteni fognak neked – zárta le a témát Baltazár. – Én megengedem, hogy Zénó veled menjen.

– Teofil is mehet – szólt Kázmér, a kisnyuszi papája.

– Na jó. Akkor készítsetek nekünk valami útravalót, aztán indulhatunk.

A felnőttek gyorsan összecsomagoltak, miközben intelmekkel látták el a gyerekeket. Mire Misu visszatért, már útra készen várták.

– Morisz barlangját messze kerüljétek el! Ő minden gonoszságra képes! – kérte őket Baltazár.

– Éjszakára húzódjatok be Norman elhagyott odújába!

Elindult hát a kis csapat, hogy megkeressék kedves tavaszukat. A többiek még sokáig integettek utánuk, néhány kismadár és egy gidapár el is kísérte őket egy darabon.

Lassan haladtak a hóban, de ösztönözte őket a vágy, hogy megtalálják a meleg kikeletet. Ahogy közeledtek a farkas odújához, akaratlanul is suttogni kezdtek. Nagyon féltek tőle. Misunak pedig folyton Baltazár szavai jártak a fejében: „Morisz minden gonoszságra képes!”

– El kell mennünk a farkas házához.

– Na ne! Azt nem tehetjük. Hallottad, mit mondott a papám! – ellenkezett Zénó ijedten.

– Valami azt súgja, hogy nála van a tavasz. Addig nem nyugszom, amíg nem ellenőrzöm.

A kis manó elszántan indult a farkaslak felé. A fiúk pedig szinte lábujjhegyen osontak utána, nehogy felébredszék a gazt ordast.

– Most mi lesz? – kérdezte Teó. – Én nem merek odamenni.

– Majd én megyek, és beleszek az ablakon – súgta Misu. – Várjatok meg itt, és maradjatok csendben!

A két kölyök úgy remegett az izgalomtól, mint a nyárfalevél. Még levegőt sem mertek venni.

Közben Misu odaosont az odúhoz, és óvatosan bekukucskált az ablakon. Morisz az ágyában aludt. Csend honolt az egész lakban. A tavasznak nyoma sem volt. Csalódottan lopakodott vissza a társaihoz, akik kíváncsian vártak rá.

– Semmi. A farkason kívül senki sincs ott. Körül kell néznünk a másik irányban is – mondta csüggedten.

Útra keltek hát ismét, új reményt merítve a gondolatból, hogy talán a másik úton nyomra lelnek. Az éjszaka közepén értek Norman barlangjába, ahol megvacsoráztak, vackot készítettek maguknak, és azonnal mély álomba merültek.

Másnap már hajnalban talpon voltak. Gyorsan ettek pár falatot, majd azonnal útra keltek.

Mentek-mendégéltek, benéztek minden odúba, bokorba, és minden csalódás után egyre jobban lógó orral mentek tovább. Vajon hol lehet a tavasz? Merre járhat? És miért késik ilyen sokat? Sok-sok kérdés, melyekre még az okos, tapasztalt Misu sem tudta a választ. Ettől nagyon szomorú lett.

Hirtelen hangos csivitelésre lettek figyelmesek.

– Csakhogy megtaláltalak benneteket! – csicseregte Amália asszony, a cinkehölgy. – Gyertek gyorsan! A tavasz már a réten jár! Engem küldtek elétek. Siessetek már!

Ezer kérdés tódult a szájukra, de Amália előrerepült, így inkább futottak utána.

– Gyere, Misu, ülj fel a hátamra – biztatta Zénó. – Úgy gyorsabban tudunk haladni.

A manócska felkapaszkodott a széles medvehátra, és futottak, ahogy a lábuk bírta.

Ó, de gyönyörű volt! Hát végre valóban megérkezett! Már az erdő szélén találkoztak a többiekkel és a szépséges, mosolygós tavasszal. Csodálatos, színes virágokból készült a ruhája és a kalapja. Ahova csak lépett, nyomában illatos, selymes szirmú virágok nyíltak a szivárvány

minden színében pompázva; smaragdzöld, friss fű serkent, és melegen sütött a nap! Minden állat kacagott a boldogságtól. Hemperegtek a puha fűben, kergetőztek, és nagyon-nagyon boldogok voltak.

– De mondd csak, miért késtél ilyen sokat? – kérdezte Misu, aki azért megmaradt annak a tudálékos kis manónak, aki volt, bár az ő arcán is széles mosoly terült el.

– Én nem késtem. Sőt! – felelte a tavasz lágy, simogató hangján. – Kicsit korábban is jöttem idén. Gondoltam, ez után a különösen hosszú, hideg tél után örülni fogtok nekem.

– Nem jöttél korábban – makacskodott a manó. – Április 17-e van. Késtél.

– Nem, Misukám. Március 17-e van – mosolygott a kikelet.

– Az nem lehet – makacskodott Misu, és már szaladt is be a házba a naptárért. Amália követte.

– Igaza van. Valóban áprilist írunk – jelentette ki a cinkeasszonyág.

– Nos... ööö... én bocsánatot kérek – szólt közbe Tóbiás. – Nem akartam rosszat. Csak letéptem egy hónapot Misu naptárjából, hogy hamarabb legyen tavasz.

– Te aztán jól átvertél minket! – mérgelődött Baltazár. – Mondhatom, szép kis kalamajkát kevertél!

De senki sem tudott igazán bosszankodni miatta, és szívből nevettek ezen a furfangos kis pockon. Hogyan is haragudtak volna, mikor elolvadt a hó, rügyeztek a fák, és a nap ezernyi sugarával simogatta őket.

Kedves tavaszuk pedig velük nevetett csilingelő hangján, miközben még több százszorszép virágot ébresztett fel a kacagásával.

Laszczik Andrea